

GUILLAUME MUSSO

CHEMAREA ÎNGERULUI

GUILLAUME MUSSO

Copyright © Emanuele Scorcelletti

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier.“ Încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon“. La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink*. Ideea romanului care i-a adus celebritatea (*Et Après*, 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci și patru de ani a suferit un grav accident de mașină, care l-a făcut să reflecteze la

sensul vieții și la posibilitatea ca ea să se sfârșească pe neașteptate. Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), *Vei fi acolo?* (*Seras-tu là?*, 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t'aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), *Ce-aș fi eu fără tine?* (*Que serais-je sans toi?*, 2009; Editura ALLFA, 2011), *Fata de bărtie* (*La fille de papier*, 2010; Editura ALLFA, 2012), *Chemarea îngerului* (*L'Appel de l'ange*, 2011; Editura ALLFA, 2012), *După 7 ani* (*7 ans après...*, 2012; Editura ALLFA, 2013), *Măine* (*Demain*, 2013; Editura ALLFA, 2014), *Central Park* (*Central Park*, 2014, Editura ALLFA, 2016), *L' instant présent* (2015), *Fata din Brooklyn* (*La fille de Brooklyn*, 2016; Editura ALLFA, 2017), *Un apartament la Paris* (*Un appartement à Paris*, 2017; Editura ALLFA, 2018) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind adaptate pentru marele ecran.

„Scriu întotdeauna cărțile pe care mi-ar plăcea și mie să le citesc. Romanele mele îmbină mai multe genuri: sunt și povești de dragoste, au și elemente de thriller și roman polițist.“

Guillaume Musso

Romane scrise de Guillaume Musso
apărute la Editura ALLFA:

Un apartament la Paris

Fata din Brooklyn

Central Park

Măine

După 7 ani

Chemarea îngerului

Ce-aș fi eu fără tine?

Fata de hârtie

Vei fi acolo?

GUILLAUME
MUSSO

CHEMAREA
ÎNGERULUI

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian

ALL

„Țărmul este mai sigur, dar mie-mi place să
mă lupt cu valurile.“

Emily Dickinson

Prolog

Un telefon *mobil*?

La început, nu prea îi vedeai utilitatea, dar, ca să nu pari depășită, te-ai lăsat tentată de un model foarte simplu, cu un abonament în care erau incluse serviciile de bază. În primele zile, te-ai surprins uneori sporovăind cam tare în restaurant, în tren sau pe terasele cafenelelor. E adevărat că era practic și liniștitor să poți vorbi oricând cu familia și cu prietenii.

Ca toată lumea, ai învățat să scrii SMS-uri, folosind o tastatură minusculă, și te-ai obișnuit să le trimiți cât ai clipi. Ca toată lumea, ai renunțat la agendă pentru a o înlocui cu versiunea ei electronică. Ai trecut cu atenție în memorie numerele cunoștințelor tale, ale rudelor și ale iubitului. Le-ai camuflat pe cele ale foștilor, precum și codul pin al cardului, pe care-l uiți adesea.

Chiar dacă făcea fotografii de proastă calitate, ai folosit aparatul foto al telefonului tău mobil. Era chiar mișto să ai mereu la îndemână o fotografie amuzantă pe care să le-o arăți colegilor.

De altfel, toată lumea făcea la fel. Era un obiect la modă: barierele dintre viața personală, viața profesională și viața socială se ștergeau. Și mai ales, cotidianul devenise mai urgent, mai flexibil, impunându-ți să jonglezi în permanență cu programul tău.

*

Recent, ți-ai schimbat vechiul aparat cu un model mai nou: o minunăție care-ți permite să ai acces la e-mailuri, să navighezi pe internet și să descarci sute de aplicații.

Așa ai devenit dependentă. Ca grefat pe propriul tău corp, mobilul e de-acum înaintea ta, care te însoțește chiar și în baie sau la toaletă. Indiferent unde ești, rareori lași să treacă mai mult de o jumătate de oră fără să te uiți la ecran, așteptând cu nerăbdare un apel restant, un mesaj intim sau amical.

Asemenea ursulețului de pluș din copilărie, telefonul te liniștește. Ecranul lui este plăcut, calmant, hipnotic. Îți dă siguranță în toate situațiile și îți lasă impresia că printr-o simplă apăsare pe buton și s-ar deschide toate drumurile...

*

Dar, într-o seară, întorcându-te acasă, scoțezi prin buzunare, apoi prin geantă și îți dai seama că mobilul ți-a dispărut. L-ai pierdut? Ți-a fost furat? Nu, refuzi să crezi așa ceva. Cauți din nou, fără mai mult succes, încercând să te convingi că l-ai uitat la birou, dar... nu: îți amintești că l-ai folosit în lift, după ce-ai plecat de la muncă și – fără îndoială – în metrou și în autobuz.

Fir-ar să fie!

Mai întâi, ești furioasă din cauza pierderii aparatului, apoi te felițiți c-ai optat pentru asigurarea de „furt/pierdere/deteriorare“, adunând punctele de fidelitate care, chiar de mâine, îți vor permite să-ți iei o nouă jucărie high-tech, cu ecran tactil.

Totuși, la ora trei dimineața, tot nu reușești să-ți găsești somnul...

*

Te ridici din pat fără zgomot, ca să nu-l trezești pe bărbatul adormit lângă tine.

Te duci la bucătărie și cauți, pe raftul de sus al unui dulap, vechiul pachet de țigări început, pe care l-ai dosit acolo pentru

cazuri de urgență. Îți aprinzi una și, dată fiind situația în care te afli, îți torni și un pahar de vodcă.

La dracu'...

Stai încovoiată pe scaun. Ți-e frig, fiindcă ai lăsat fereastra deschisă, să iasă fumul de țigară.

Faci inventarul a tot ceea ce conține telefonul tău: câteva filmulețe, vreo cincizeci de fotografii, istoricul navigării tale pe internet, adresa ta (inclusiv codul de la interfon), cea a părinților, numerele unor persoane care n-ar trebui nicidecum să se afle acolo, niște mesaje care ar putea induce ideea că...

Nu fi paranoică!

Mai tragi un fum și iei o gură de alcool.

În aparență, nu există nimic *cu adevărat* compromițător, dar știi bine că aparențele sunt înșelătoare.

Ceea ce te îngrijorează e gândul că aparatul tău a încăput pe mâinile cui nu trebuie.

Regreți deja unele fotografii, unele e-mailuri, unele conversații. Trecutul, familia, banii, sexul... Dacă ar căuta bine, cineva care ar vrea să-ți facă rău ar avea cu ce să-ți distrugă viața. Îți pare rău, dar regretele nu mai servesc la nimic.

Ai început să tremuri, așa că te ridici să închizi fereastra. Cu fruntea lipită de geam, te uiți la puținele lumini care mai strălucesc în noapte, spunându-ți că, în celălalt capăt al orașului, un bărbat are poate ochii pironiți pe ecranul telefonului tău, scormonind cu nesaț prin zonele de umbră din viața ta intimă și scoțind metodic prin măruntaiele aparatului în căutarea unor *dirty little secrets*¹.

¹ „Mici secrete compromițătoare“ (en. în original). (N. tr.)

Partea întâi

Șoarecele și pisica

1

Schimbul

„Există ființe al căror destin este să se întâlnească. Oriunde ar fi. Oriunde s-ar duce. Într-o bună zi, se vor întâlni.“

Claude Gallay

New York

Aeroportul JFK

Cu o săptămână înainte de Crăciun

EA

— Și după aia?

— După aiaa, Raphael mi-a dăruit un inel cu diamante de la Tiffany și m-a cerut de nevastă.

Cu telefonul lipit de ureche, Madeline se plimba prin fața pereților înalți de sticlă care dădeau spre pistă. La cinci mii de kilometri depărtare, în micul său apartament din nordul Londrei, cea mai bună prietenă a ei asculta nerăbdătoare relatarea amănunțită a escapadei ei romantice în Big Apple¹.

— Ai tras cartea cea mare! constată Juliane. Weekend în Manhattan, cameră la Waldorf, plimbare în caleașcă, cerere în căsătorie ca pe vremuri...

— Da! zise Madeline, veselă. Totul a fost perfect, ca într-un film.

— Poate un pic prea perfect, nu? o tachină Juliane.

¹ Supranumele orașului New York. (N. tr.)

— Poți să-mi explici cum poate fi ceva „prea“ perfect, doamnă blazată ce ești?

Juliane încercă să se corecteze cu stângăcie:

— Vreau să zic: poate c-a lipsit *surpriza*. New York, Tiffany, plimbarea prin ninsoare și patinoarul din Central Park... E cam previzibil, cam banal!

Madeline contraatacă malițioasă:

— Dacă-mi amintesc bine, când te-a cerut Wayne în căsătorie, tocmai se întorsese din pub, după o seară de beție. Era îmbuibat ca o garnitură de metrou la ora de vârf și s-a dus să vomite la toaletă chiar imediat după ce ți-a cerut mâna, nu-i așa?

— OK, ai câștigat manșa asta! capitulă Juliane.

Madeline zâmbi, apropiindu-se de zona de îmbarcare pentru a încerca să-l găsească pe Raphael în mijlocul mulțimii. La începutul acestei vacanțe de Crăciun, mii de călători se îmbulzeau în aerogara care zumzăia ca un stup. Unii se duceau să-și vadă familiile, în timp ce alții plecau la capătul lumii, spre destinații paradiziace, departe de cenușii New Yorkului.

— De fapt, reluă Juliane, nu mi-ai zis care a fost răspunsul tău.

— Glumești? I-am zis că da, normal!

— Nu l-ai ținut un pic pe jar?

— Pe jar? Jul', am aproape treizeci și patru de ani! Nu crezi c-am așteptat destul? Îl iubesc pe Raphael, avem o relație de doi ani și încercăm să facem un copil. Peste câteva săptămâni, o să ne mutăm în casa pe care am ales-o împreună. Juliane, pentru prima dată în viața mea, mă simt protejată și fericită.

— Spui asta fiindcă e lângă tine, nu?

— Nu! exclamă Madeline, râzând. S-a dus să lase bagajele. Oricum, să știi c-am vorbit serios!

Se opri în fața unui chioșc cu ziare. Puse cap la cap, unele dintre cotidiene făceau portretul unei lumi în derivă, care-și

ipotecase viitorul: criză economică, șomaj, scandaluri politice, tensiune socială, catastrofe ecologice...

— Nu ți-e teamă că, alături de Raphael, viața ta o să fie prezizibilă? o provocă Juliane.

— Nu e un cusur! răspuse Madeline. Am nevoie de cineva puternic, de încredere, fidel. În jurul nostru, totul este precar, fragil și nesigur. Nu vreau așa ceva în familia mea. Vreau să mă-ntorc seara acasă și să fiu sigură că găsesc calm și liniște în căminul meu. Înțelegeți?

— Hm... făcu Juliane.

— Niciun „hm“, Jul’! Ieși la cumpărături ca să-ți găsești rochia de domnișoară de onoare!

— Hm! repetă tânăra englezoaică, dar de data asta mai mult pentru a-și ascunde emoția decât pentru a-și exprima scepticismul.

Madeline își privi ceasul de mână. În spatele ei, pe pistele de decolare, niște avioane alburii așteptau în șir indian pentru a-și lua zborul.

— Bun, te las, avionul meu decolează la 17.30 și eu tot nu mi-am recuperat... soțul!

— *Viitorul* soț... o corectă Juliane râzând. Când o să-mi faci o vizită scurtă la Londra? De ce nu-n weekendul ăsta?

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar e imposibil: o să aterizăm pe Roissy foarte devreme. Abia o să am timp să trec pe-acasă să fac un duș înainte de deschiderea magazinului.

— Carevasăzică, nu șomezi!

— Am o florărie, Jul’! În perioada Crăciunului e cel mai mult de lucru!

— Încearcă măcar să dormi în timpul călătoriei.

— Bine! Te sun mâine! promise Madeline, înainte de-a închide.

EL

— Nu insista, Francesca, nici nu se pune problema să ne vedem!

— Dar nu sunt decât la douăzeci de metri de tine, chiar la baza scării rulante...

Cu mobilul lipit de ureche, Jonathan se încruntă și se apropie de balustrada scării rulante. În josul scărilor, o tânără brunetă cu alură de madonă vorbea la telefon, în timp ce ținea de mână un copil înfolfit într-o geacă de iarnă puțin cam mare. Femeia avea părul lung, purta niște jeanși cu talie joasă, o jachetă de puf strânsă pe talie și niște ochelari de soare cu rame mari, care, asemenea unei măști, îi ascundeau o parte a feței.

Jonathan îi făcu cu mâna fiului său, care îi întoarse timid salutul.

— Trimite-mi-l pe Charly și dispari! ordonă el, iritat.

De fiecare dată când o zărea pe fosta lui soție, îl cuprindea o furie amestecată cu durere. Un sentiment puternic, pe care nu-l putea controla și care îl făcea în același timp violent și deprimat.

— Nu poți continua să-mi vorbești așa! protestă ea cu o voce în care se simțea un ușor accent italian.

— Să nu-ndrăznești să-mi dai mie lecții! explodează el. Ai făcut o alegere și trebuie să-ți asumi consecințele! Ți-ai trădat familia, Francesca! Ne-ai trădat, pe mine și pe Charly.

— Nu-l amesteca pe Charly în chestia asta!

— Să nu-l amestec pe Charly în chestia asta? Dar nu el plătește oalele sparte? Din cauza escapadelor tale, nu-și vede el tatăl decât câteva săptămâni pe an!

— Îmi pare nespus de rău că...

— Și avionul! i-o tăie el. Vrei să-ți amintesc de ce i-e frică lui Charly să meargă singur cu avionul, ceea ce mă obligă

să traversez țara în fiecare vacanță școlară? întrebă el, rîdînd când vocea.

— Ceea ce ni se-ntîmplă e... asta-i viața, Jonathan. Suntem adulți și nu există de-o parte tipul drăguț și de cealaltă, tipa cea rea.

— Nu asta a considerat judecătorul, remarcă el, brusc obosit, făcînd aluzie la divorțul care fusese pronunțat pe baza vinovăției fostei lui soții.

Gînditor, Jonathan își pironi ochii pe pistă. Nu era decât 16.30, dar se lăsase deja întunericul. Pe pistele luminate, un șir impresionant de avioane mari aștepta semnalul turnului de control ca să decoleze spre Barcelona, Hong Kong, Sydney, Paris...

— Bun, am vorbit destul! reluă el. Școala reîncepe pe 3 ianuarie, o să ți-l aduc înapoi cu o zi înainte.

— De acord, zise Francesca. Încă ceva: i-am cumpărat un telefon mobil. Vreau să pot vorbi cu el oricînd.

— Glumești! Nici nu se pune problema! izbucni el. Nu ai telefon la șapte ani!

— Asta e discutabil, obiectă ea.

— Dacă e discutabil, nu trebuia să iei decizia de una singură. Poate că o să mai vorbim despre asta, dar, deocamdată, îți iei înapoi jucăria și-l lași pe Charly să vină la mine!

— Bine! cedă ea cu resemnare.

Jonathan se aplecă peste balustradă și miji ochii; văzu că Charly îi restituia Francescăi un mic aparat telefonic colorat. Apoi băiatul își îmbrățișă mama și, cu pas șovăielnic, păși pe scara rulantă.

Jonathan împinse ușor câțiva călători, pentru a-și lua fiul în primire.

— Bună, tati!

— Bună, piticule! zise el, strîngîndu-l în brațe.

EI

Degetele lui Madeline alergau pe tastatură în mare viteză. Cu telefonul în mână, tânăra parcurgea cu privirea vitrinele din zona *duty free* în timp ce scria, aproape fără să se uite, un SMS pentru Raphael. Iubitul ei înregistrase bagajele, dar acum stătea la coadă pentru a efectua controalele de securitate. În mesajul ei, Madeline îi propusese să se întâlnească în restaurantul cu autoservire.

— Tati, mi-e cam foame. Poți să-mi iei un *panino*, te rog? ceru Charly politicos.

Cu mâna pe umărul fiului său, Jonathan traversa labirintul de sticlă și oțel care ducea către porțile de îmbarcare. Detesta aeroporturile, în special în această perioadă a anului – Crăciunul și aerogările îi aminteau de împrejurările sinistre în care aflase că-l înșelase soția, în urmă cu doi ani –, dar, bucuros că-l revedea pe Charlie, îl luă pe sus, ținându-l de mijloc.

— Un *panino* pentru acest tânăr! zise el cu însuflețire, cotind-o pentru a intra în restaurant.

Poarta Cerului era principalul restaurant cu autoservire al terminalului și oferea un evantai larg de specialități culinare.

O prăjitură cu ciocolată sau o felie de pizza? se întreba Madeline, examinând bufetul. Bineînțeles, un fruct ar fi mai înțelept, dar avea o foame de lup. Își așază prăjitura pe tavă, apoi o puse la loc imediat ce Jiminy Cricket al ei îi sururase la ureche numărul de calorii al acestei tentații. Luă